Фабиан Ленк

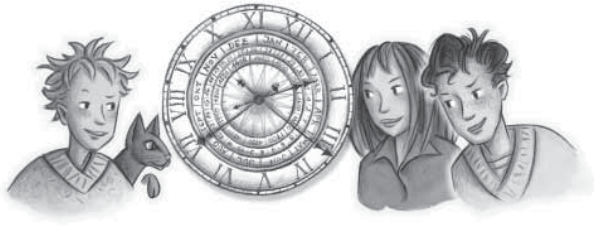

Детективи
с машина на времето

Походът на Ханибал

Илюстрации
Алмуд Кунерт

Издателство „Фют“

Hannibal, Herr der Elefanten
© 2011 Ravensburger Buchverlag
Otto Maier GmbH, Ravensburg (Germany)

Походът на Ханибал
© Издателство „Фют“, 2023
Превод Ирена Патулова

ISBN 978-619-199-744-2

Ким, Юлиан, Леон и Кия – детективи във времето

Находчивата Ким, знаещият Юлиан, смелият Леон и загадъчната египетска котка Кия са четирима приятели, които имат необикновена тайна.

Те притежават ключ за старата библиотека в манастира „Свети Бартоломей“. Там се намира мистериозната стая на времето Темпус[1], през която може да се отиде в миналото. Темпус пулсира в ритъма на времето, има хиляди врати и зад всяка се крие определена година от историята на света. През тези врати приятелите могат да се озоват в Египет от времето на фараоните или в Древен Рим.

Винаги когато се интересуват от някоя вълнуваща епоха или попаднат на загадъчен криминален случай от миналото, те се озовават там с помощта на Темпус.

---

[1] *Темпус – (от лат.) време*

И пак Темпус връща приятелите в настоящето. Трябва обаче добре да запомнят мястото на пристигането, защото само оттам могат да се върнат обратно в нашия свят.

Дори когато пътуванията във времето продължават по няколко дни, в настоящето не е изминала и секунда. Така никой не забелязва внезапните изчезвания на нашите детективи.

В зоологическата градина

– Леле, огромен е! – извика Юлиан и посочи със страхопочитание слона, който полюшваше глава насам-натам и протягаше хобот към децата.

Момчето откъсна клонче със свежи зелени листа от близкото дърво и се опита да го подаде на слона, но той не успя да го стигне. Дълбок ров отделяше животното от посетителите в зоопарка, където Ким, Леон и Юлиан бяха на посещение с класа си. Зоопаркът се намираше само на час път от родния им град Зибентан.

Водеше ги учителката им по биология Ирмтрауд Веленберг, жена на около петдесет и пет, с къса коса с бретон и очила без рамки. Тя стоеше точно до приятелите.

– Изобщо не е голям – обърна се тя към Юлиан. – Има много по-големи от него.

Може и така да е, помисли си Юлиан, но аз не съм виждал по-голям.

Учителката плесна с ръце няколко пъти и двайсет и два чифта очи се вперихa в нея.

– Знае ли някой какъв е този слон? – попита госпожа Веленберг.

– Ами голям! – извика Торстен, който също стоеше до приятелите.

Думите му се удавиха в бурния смях на съучениците му.

Само Ирмтрауд Веленберг не се засмя. Лицето ѝ се изкриви, сякаш я болеше зъб.

– Не е смешно! – викна тя. – Попитах към кой вид принадлежи слонът, който виждате пред себе си?

– Не попитахте това – защити се Торстен, а в гласа му се прокрадна обида.

– Щеше да е добре, ако винаги си толкова точен – рече учителката и започна да обяснява: – Това е индийски слон. Достига на височина до три метра и тежи до пет тона! От сухоземните животни по-голям и по-тежък от него е само... – Тя погледна с очакване към Торстен, но на лицето му бе изписано само недоумение.

– ...африканският слон – тихо му прошепна Юлиан.

По лицето на Торстен пробяга усмивка:

– Африканският слон!

– Много добре! – похвали го учителката. – Африканският слон тежи до пет и половина тона и на височина достига до четири метра. Между двата вида има и други разлики: африканският слон има по-големи уши и два пръстоподобни израстъка на хобота, докато индийският има само един израстък. И още един любопитен факт: новородените африкански слончета са с тегло около сто килограма.

– Ама че дебело бебе! – възкликна Торстен.

Думите му бяха посрещнати с нова вълна от викове и смях.

– Тежко, а не дебело! – поправи го учителката и продължи. – Един възрастен слон се нуждае от около двеста килограма храна дневно. За да си осигури това количество, той прекарва в хранене седемнайсет часа дневно. Бивните на мъжките африкански слонове достигат три метра на дължина и тегло до сто килограма. Използват ги за хващане.

– И за да се бият, нали? – вметна Юлиан.

– Да, и за това – отвърна учителката. – Африканските слонове стават доста агресивни, когато пощръклеят[1].

[1] *Пощръкляване – фаза, която се наблюдава всяка година при мъжките слонове и може да продължи с месеци. По време на тази фаза те са изключително агресивни. Това състояние е предизвикано от повишаване на тестостерона (мъжки полов хормон). Не става въпрос обаче за поведение, свързано с любовния период на животните.*

– Когато какво? – попита някой.

– Това е нещо като пубертета – обясни учителката. – Само че при слоновете може да се случва през целия им живот.

Юлиан внезапно се сети за заядливеца Нилс от Зибентан и се усмихна. Нилс сякаш непрекъснато се намираше в подобно състояние.

– Слоновете са участвали и в битки, нали? – попита момчето.

Госпожа Веленберг въздъхна:

– Да, за съжаление. Най-известният случай в историята е походът на Ханибал. Той преминава през Алпите с армията си, в която имало и слонове, за да атакува Рим.

Юлиан погледна към слона отсреща. Животното продължаваше да поклаща глава, както и преди малко. Момчето не можеше да си представи как един слон може да премине през тесен планински проход и да издържи на студа високо в планината. Та нали тези животни са приспособени да живеят при топъл климат и нямат дори козина, която да ги пази от студа!

– Нямам представа как Ханибал е успял да го направи – продължи учителката. – Все пак историята не ми е специалност.

Юлиан дръпна Ким и Леон настрани.

– Слонове в Алпите! Бих искал да видя това с очите си – прошепна им той. – Какво ще кажете за една малка разходка до нашата библиотека?

– Добра идея, ще го направим още утре – отвърна Леон. – Съгласна ли си, Ким?

– Естествено, иска ли питане, с вас съм!

Рано сутринта на следващия ден приятелите се срещнаха в старата библиотека на бенедиктинския манастир. Както винаги, бяха избрали време, когато царството на книгите бе затворено за посетители. Но тъй като Юлиан разполагаше с ключ, сега децата бяха сами в библиотеката.

Всъщност Ким не беше сама, а заедно с една прекрасна котка със смарагдовозелени очи и кехлибарена козина – Кия.

– Да тръгнем по стъпките на Ханибал! – рече развълнувано Юлиан и се насочи към залата с книгите по история.

И докато Кия се изтягаше на любимото си местенце върху окъпания от слънцето перваз на прозореца, приятелите започнаха да търсят информация във всевъзможни книги и списания.

– По всичко изглежда, че преминаването през Алпите не е легенда, а действително

събитие – каза Ким след малко и вдигна поглед от книгата, в която се бе задълбочила. – Това е станало през 218 година преди новата ера, непосредствено преди началото на Втората пуническа война*.

– Защо пуническа? – попита Леон.

– Защото римляните наричали картагенците пуни* – обясни Юлиан.

Ким вдигна ръка, както в училище:

– Ханибал бил известен картагенски пълководец. Той нападнал римляните и след преминаването на Алпите им нанесъл значителни поражения. По всичко изглежда, че римляните ужасно се страхували както от него, така и от слоновете му...

Леон сбърчи чело.

– Колко са били слоновете на Ханибал?

Юлиан заби нос в текста пред себе си:

– А, ето го отговора! В армията му от 50 000 пехотинци и 2000 конници имало и 37 бойни слона.

– Невероятно! – възкликна Леон. – Сигурно по време на поход армията се е проточвала най-малко на километър. И как изобщо са били снабдявани с продоволствия?

* *Всички думи, отбелязани със звездичка, са обяснени в речника в края на книгата.*

Сигурно войниците са носили всичко със себе си...

– Хубави въпроси! – усмихна се Ким. – Но в книгата не пише нищо за това. Споменава се само, че Ханибал трябвало да се изправи срещу един блестящ римски пълководец – Публий Корнелий Сципион*.

– В Алпите Ханибал загубил много войници. Загинали хиляди – продължи Юлиан. – Много от слоновете също не оцелели, паднали в дълбоките пропасти. Но част от тях все пак успели да издържат. Ханибал прекосил планината и нападнал римляните в гръб в собствената им страна!

Леон хлопна книгата:

– Невероятно! Ханибал трябва да е бил много смел и решителен. Иска ми се да разбера как е успял да направи всичко това! – и той посочи към стелажа с книги, зад който бе скрита стаята на времето Темпус. – А вие?

– Страхотна идея! – въодушеви се Ким. – Юлиан, и ти си на същото мнение, нали?

– Абсолютно! – потвърди Юлиан. – Трябва да разберем обаче къде точно Ханибал е пресякъл Алпите.

Приятелите отново забиха носове в книгите и списанията. Не след дълго Юлиан намери отговора.

– През прохода Монженевр[1]. През него тече река на име Дора Рипария[2].

– Къде се намира това?

– Във Френските Алпи, непосредствено до границата с Италия. Това е високопланински проход на височина почти 2000 м – отвърна Юлиан. – Сега там има голям ски курорт. Наблизо е една от планинските системи на Алпите – Мон Пелву. Върхът със същото име е висок почти 4000 хиляди метра – и момчето показа на приятелите си снимка на величествена планинска верига, увенчана от три върха, напомнящи на тризъбец. – Там със сигурност е доста студено – и момчето неволно се загърна в якето си.

– Е, какво пък толкова. Това няма да ни уплаши, нали? – извика Ким. – Хайде, момчета, Темпус ни очаква!

Кия скочи от перваза и се втурна напред.

Юлиан, Леон и Ким отместиха встрани тежкия, монтиран върху релса шкаф, зад който бе скрита стаята на времето. Завладя ги познатото усещане – странна смесица от страх, любопитство и нетърпение.

Трите преминаха през осеяната със страховити символи врата и влязоха в Темпус, където, както винаги, цареше синкава светлина. Наоколо се носеха облаци, а подът под краката им пулсираше в ритъма на времето. Този път духаше бурен вятър, от който вратите се захлопваха с трясък. Над всяка от тях беше изписана годината, но годините не бяха подредени последователно. Така че за приятелите не беше лесно да открият нужната им врата.

Юлиан вървеше напред. Нямаше никаква представа откъде да започне. Той колебливо минаваше покрай вратите, изплуващи от мъглата: 2578 година преди новата ера, 1912 година, следваха няколко врати от първото хилядолетие на Средните векове. Звуците, които се носеха, когато вятърът внезапно отвореше някоя врата, караха децата да потрепервят: силни викове, грохот на оръдия, ръмжене на мотори. В ушите им отекнаха свирепият рев на тигър, звънкият смях на момиче и мекият бас на някакъв певец.

Юлиан хвърли поглед към Кия, която се заумилква в краката му. Дали умната котка не знаеше къде се намира вратата с 218 година преди новата ера? Нищо не показва-

[1] *Монженевр – проход във Френските Алпи на височина 1854 метра, свързващ земите на днешните Франция и Италия още от римско време. Пътят, който минавал през прохода, се нарича Виа Домиция.*

[2] *Дора Рипария – приток на река По с дължина 125 км. Изворите ѝ се намират във френската част на Алпите.*

ше, че е така. Кия изглеждаше също толкова безпомощна, колкото и те.

В този момент Юлиан долови тръбния звук на слон. Идваше отдясно! Юлиан тръгна нататък. Звукът ставаше все по-силен и момчето се озова пред вратата, която търсеха. Пантите ѝ остро проскърцваха от силния вятър.

– 218 година преди новата ера! – зарадва се Леон и потупа приятеля си по рамото.

Юлиан не откъсваше поглед от вратата. Внезапно го обзе безпокойство. Тя бе от блестящ лед! По вратата се стичаха струйки вода и момчето забеляза, че тя всеки момент щеше да се разтопи. Докато вратата чезнеше пред очите им, слонското тръбене ставаше все по-силно.

Ким гушна Кия, приятелите се хванаха за ръце и съсредоточиха мислите си върху алпийския проход. Само така Темпус щеше да ги отведе на точното място.

После направиха решителната крачка към дупката, където само допреди малко се намираше ледената врата, и пропаднаха в черното нищо.

Хората вълци

– Къде сме? – объркано попита Леон.

Леденостуденият порив на вятъра го прониза до кости.

– Хубав въпрос – отвърна тихо Ким и се огледа наоколо.

Намираха се върху някакво плато, заобиколено от остри върхове, покрити със сняг. Ким разпозна на запад тризъбеца на Мон Пелву. Слънцето тъкмо залязваше – самотно огненочервено кълбо, чиито последни отблясъци изчезваха сред острите зъбери на каменните исполини.

Около приятелите имаше цяло градче от палатки. Пред палатките бяха забучени копия с подпрени на тях щитове. На много места димяха огньове, миришеше на влажно дърво и печено месо.

Наблизо цвилеха коне. Само на няколко метра от тях преминаха няколко брадати войници, които сякаш не забелязаха приятелите. Бяха облечени в дълги панталони и кожуси и държаха в ръце копия.

– Това трябва да е лагерът на Ханибал – прошепна Ким, която още държеше Кия в ръце. – По всяка вероятност се подготвят за нощувка.

– Да – съгласи се Леон. – Имате ли представа през какво ни изпрати Темпус дотук?

Приятелите се обърнаха. Зад тях можеше да се види нещо като кула от дърво, кацнала върху ниски дървени стълбове.

– Това е бойна кула. Видях такава в книгата за Ханибал, която разглеждах в библиотеката – спомни си Юлиан. – Привързват я към гърба на слона и в нея се настаняват стрелци с лъкове. Трябва добре да запомним тази кула – заради връщането.

Момчето огледа приятелите си. Както винаги, Темпус се бе погрижил да са подходящо облечени точно за мястото, където се озовават. Двамата с Леон носеха здрави кожени ботуши, дебело подплатени панталони от здрав лен в тъмен цвят, бели вълнени ризи и наметала от кафява вълна. Ким беше облечена в дълга светлокафява вълнена рокля и нещо като палтенце, дълго до ханша ѝ, също дебело подплатено. Вместо колан на кръста си имаше тъмночервена лента, широка около двайсет сантиметра. Красив червен шал предпазваше главата ѝ от режещия вятър.

Зад тях се разнесе тръбният зов на слон. Леон се засмя:

– На правилното място сме. Но сега спешно трябва да се погрижим за подслон през нощта, че тя обещава да е студена.

– Прав си! – съгласи се с него Юлиан. – Трябва да пробваме да предложим някъде услугите си. За отплата вероятно бихме могли да се подслоним в някоя от палатките.

– Добра идея, ще се радвам да храня слоновете – каза Ким. – Те винаги са гладни, както вече научихме от госпожа Веленберг, така че край тях сигурно винаги може да се намери работа. Да попитаме някой от водачите дали не иска да му помагаме.

Приятелите тръгнаха в посока на слонското тръбене. Но не вървяха дълго.

– Ей, кои сте вие? – спря ги един недружелюбен глас.

Децата се заковаха намясто. Приближи ги едър широкоплещест мъж, въоръжен с дълъг меч. Когато застана пред тях, забелязаха, че дясното му око липсва.

– Ние ли? – невинно попя Ким. – Ние сме новите... ъ-ъ-ъ... гледачи на слонове... – опита се тя да налучка подходящите думи. – Ще помагаме при слоновете... – смотолеви полугласно момичето.

Мъжът я изгледа с единственото си око.

– Какво, какво? – гласът му бе дрезгав.

Ким му подари една от най-сладките си усмивки:

– Ами ще храним слоновете.

– Така ли? – отвърна едноокият, като проточи думите. – Познавам всички водачи на слонове. Те се само трийсет и седем. Само че не познавам теб и приятелите ти. И какво означава това?

– Хм, какво ли би могло да означава това? – повтори думите му Ким, подобно на ехо, и му изпрати още една очарователна усмивка.

– Едно-единствено нещо! Лъжете! – прокънтя гласът на мъжа. – Вероятно сте крадци или шпиони на римляните и замисляте нещо лошо. Само че тая няма да я бъде! – дясната му лапа се сключи здраво около китката на Ким.

Момичето изкрещя от болка.

– Пусни ме! Какво си намислил? – изкрещя тя и го ритна по глезена.

В същия момент Леон го блъсна с все сила и мъжът се олюля като топола по време на буря. Великанът отпусна желязната си хватка. Ким му се изплъзна и побягна. Леон, Юлиан и Кия я последваха.